మనుష్యులూ బొద్దింకలూ

"ఈ ప్రపంచంలో అన్నిటికంటె అసహ్యకరమైన జీవి ఏది?' అని యక్షుడు ప్రశ్నించివుంటే ధర్మరాజు ఏమి సమాధానమిచ్చివుండేవాడో నాకు తెలియదుగాని నన్నడిగితే తడుముకోకుండా 'బొద్దింక' అని చెప్పెయ్యగలను. ఈ వూరికి ట్రాన్స్‌ఫర్ మీద వచ్చినప్పటినుండి నా మానసిక జీవితంలో బొద్దింక ప్రముఖస్థానాన్ని ఆక్రమించు కున్నది. చీకటిపడ్డాక వంటగది తలుపు కాస్సేపువేస్తే తిరిగి వచ్చేసరికి గదినిండా వుంటాయి బొద్దింకలు... సున్నగా, ఓవల్‌గా, నల్లనిబిళ్ళల్లాగా నేలక్కరుచుకోని. వాటిని చూడగానే 'ఛీ, ఛీ, ఎట్లా వున్నాయో! గదినిండా పరచిపెట్టినట్లు అనుకుంటాను. ఒళ్లు జలదరిస్తుంది.

ఒకసారి ఎక్కడో ఒక వ్యాసం వాటిగురించి... అవి కొద్దిపాటి ఆహారంతో ఎన్నాళ్లయినా బతగ్గలవనీ, దేన్నయినా తిని బతగ్గలవనీ, అనేకానేక సంవత్సరాల తర్వాత మానవుడు భూమ్మీద లేకుండా పోయినప్పుడు మిగిలివుండేది బొద్దింకలేననీను! నేను లేకుండా పోయినప్పుడు బొద్దింకలుంటాయి. తరువాత నన్ను కూడా తిని బతుకుతాయి. ఇది చదివినప్పటినుండి వాటిమీద అసహ్యం మరింత పెరిగిపోయింది.

నేను లేకుండా పోయినప్పుడు వుండబోయే బొద్దింకలు, దేన్నయినా తిని బతగ్గల బొద్దింకలు, అందరిచేత అసహ్యించుకోబడే బొద్దింకలు!

వాటిని చూసి అసహ్యించుకోని వాళ్లు వుంటారా అంటే ఒక్కోళ్ళు వుంటారని స్వానుభవం మీద తెలిసింది. లేబర్ వెల్‌ఫేర్ ఆఫీసరుగా ఆయన్ని ఈ వూరు వేశారు కొత్తగా. ఇల్లు దొరగ్గానే నన్నూ మా పిల్లలు ముగ్గుర్నీ తీసుకొని వచ్చారు. ఆ రోజు రాత్రి యీ ఛండాలపు బొద్దింకల్ని చూచి తిన్న అన్నమంతా వాంతి చేసుకున్నాను. అసలే ప్రయాణపు బడలిక, అందులో యీ అసహ్యం భరించలేకపోయాను.

నేను డోక్కుంటుంటే ఆయనా పిల్లలూ ఆత్రంగా చుట్టూ చేరారు.

'ఏమిటి? ఎందుకు? ఏమయింది?' అన్నారాయన కూర్చొని వున్న నా భుజాల్ని పట్టుకొని. 'చెంబుతో నీళ్లు తీసుకురామ్మా' అన్నారు. శారద నీళ్ళు తెచ్చి అక్కడ పెట్టింది.

కొన్ని తెప్పరిల్లిన నేను చుట్టూ చూశాను. తొమ్మిదేళ్లది శారద దూరంగా గోడకానుకొని నిలుచుంది. నన్ను జాలిగా చూస్తూ పరిస్థితిని అర్థం చేసుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తోంది. దాన్ని చూస్తే ఎందుకో నాకు చికాకు ముంచుకొస్తుంది.

"ఎందుకలా నిల్చున్నావ్? కిష్టన్ని బకెట్‌తో నీళ్ళు తెమ్మను, ఫో" అని కసిరి పంపించేశాను.?

మూడేళ్ళవాడు శాయిలుబాబు భయపడిపోయి నిలుచుని వున్నాడు. నేను తన దిక్కున చూడగానే "అమ్మా" అని ఏడుస్తూ వచ్చి నన్ను చుట్టేసుకున్నాడు. 'నా దగ్గర ఛీ ఛీ వుందమ్మ. సీతక్క దగ్గరకు వెళ్ళు. ఇప్పుడే వచ్చేస్తానుగా' అని వీపుతట్టి పంపించాను. సీత శాయిలుకంటే రెండేళ్ళు పెద్దది గనుక తన పెద్దరికాన్ని గుర్తుకు తెచ్చుకొని ఆత్రుతననణచుకొని "రారా బాబూ" అన్నది. "మీరిద్దరూ బయటకువెళ్లి ఆడుకోండి... నాకు బాగుందిగా" అన్నాను. వాళ్లిద్దరూ సంతోషంగా బయటకు పరుగెత్తారు.

"ఈ ఇంట్లో నేనుండలేను. ఛీ ఛీ ఎన్ని బొద్దింకలు! వేరే యిల్లు చూడాల్సిందే!" అన్నాను.

"బొద్దింకలేం చేస్తాయి! అవీ ప్రాణులేగా, అంత అసహ్యామెందుకూ?" అన్నారాయన సగం హాస్యంగా.

"అవును మరి, వాటి దగ్గరకు మీరు వెళ్లనవసరంలేదుగనుక ఎన్ని కబుర్లయినా చెప్పొచ్చు. కాని యిన్ని బొద్దింకలతో సహజీవనం చెయ్యటం నాకు సాధ్యంకాదు" అన్నాను.

'కావాలంటే యింకో ఇంటికోసం ప్రయత్నించవచ్చునుకో. కాని కేవలం వాటికోసమే యిల్లు మార్చాలా!' అన్నారు.

నాకు చాలా చికాకనిపించింది. 'ఏమిటీయన మరీ సన్యాసిలాగా! దేనికీ అసహ్యంలేదు. అందరు మగవాళ్లలాగా పిల్లలు పసిగా వున్నప్పుడు బట్టలు పాడుచేసినా చీదరించుకోలేదు, అసలు అసహ్యం అనేది తెలీదు, వట్టి సన్యాసి' అనుకున్నాను కోపంగా

శారద కిష్టుడిచేత నీళ్ళ బకెట్ పట్టించుకొచ్చింది. ఇంకేమన్నా సహాయం చెయ్యటానికి ఎదురుచూస్తూ నిలుచుంది. పాపం, యిందాక దాన్ని కసిరేశాను కదా అని జాలి కలిగింది. సీతా, శాయిలూ నేనేం చెప్పినా వినకుండా లక్ష్యం లేకుండా వాళ్ళ ఆటల్లో మునిగి వుంటారు. అన్నీ వాళ్ళనుకున్నట్లే జరగాలి. లేకుంటే నానా రభసా చేస్తారు. శారద మాత్రం పిలవగానే ఆటలు వదిలేసి పరుగెత్తుకొస్తుంది. 'ఏమిటమ్మా!' అంటూ. దాని విధేయతను చూస్తే వెంటనే నాకు కసరబుద్ధి వేస్తుంది. కసిరినా అది

మాట్లాడదు. ఏమిటీ అన్యాయం? అని అడుగదు. అది ఏడ్చినా ఎదురుతిరిగినా ఒప్పుకోగలను. కాని అది అన్నీ మింగేసుకుంటుంది. చిన్నవాళ్లను దగ్గరకు తీసుకున్నట్లు దాన్ని తీసుకోలేను. ఆ మింగేసుకోవటమే, ఆ సంబంధం లేకపోవటమే చికాకు కలిగిస్తుంది నాకు. శారదకు అన్యాయం చేస్తున్నానని తెలిసినా, ఎంత నిగ్రహించుకుందామనుకున్నా తీరా సమయం వచ్చేసరికి దాన్ని కసిరేస్తాను. ఎందుకో, తరువాత పశ్చాత్తాపం కలుగుతుంది. కాని మళ్లీ సమయం వచ్చేసరికి అంతా మొదలు!

'సీతా శాయిలూ ఏం చేస్తున్నారో చూడుపో అమ్మా' అని శారదతో నెమ్మదిగా - ప్రేమగా అని సంతోషిస్తుంది అది-చెప్పాను. సంతోషంగా వెళ్ళింది అమ్మ చెప్పిన పని చెయ్యటానికి. 'ఇహ మీదట దాన్ని వూరికే కోప్పడకూడదు' అనుకున్నాను.

కిష్టుడు బకెట్ అక్కడపెట్టి ఎప్పుడో పారిపోయాడు దొంగవెధవ! కడగాల్సి వస్తుందని. వాడిదంతా తప్పించుకు తిరిగే వ్యవహారమని రాగానే కనిపెట్టేశాను. వాడిని పిలిచి మరీ కడిగించాను ఆ రోజు.

★★★

రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ కిష్టుడి సంగతి బాగా తెలిసివస్తూవుంది. వాడికి పధ్నాలుగేళ్లు. ఒక్కఉద్యోగం కోసం వయసులో పెద్దవాళ్ళెందరో మా యింటి చుట్టూ తిరుగుతూ ప్రాధేయపడుతూ వున్నారు. ధరల పెరుగుదలవలన, యీ ప్రాంతాల ముఖ్యవృత్తి అయిన నేతపని మూలబడిపోవటాన యీ జవాను ఉద్యోగం... తొంబై రూపాయల సంపాదన- వాళ్ళ ప్రాణానికో పెద్దవరంగా కనిపిస్తోంది. పరిస్థితులలా వుండగా యీ పధ్నాలుగేళ్ళవాడూ పనిలో ఎలా దూరేశాడో అని నాకాశ్చర్యం కలుగుతుంది. బ్రతుకనేర్చినవాడు కిష్టుడు. పోనీ, పని సరిగా చేస్తాడా అంటే అదీ లేదు. తప్పించుకునే విద్య వాడికి పుటకతోనే అబ్బింది. చదువు చూద్దామా అంటే తెలుగు వ్రాయను కూడా సరిగా రాదు.

"బడికి వెళ్ళి చదువుకోకుండా యీ పనిలో ఎందుకు చేరావురా అప్పుడే" అనడిగాను.

"బడికి పంపించాలని మా అయ్య సూశాడండిగాని నేను లొంగలా. తిరిగి సెడిపోతానని యిందులో చేర్చాడు... సదువు నా కబ్బదండి. యిదే బాగుంది" అన్నాడు.

ఆ బడికి పంపిన వైనం వాడు చెబుతుంటే వినటం తమాషా. వాడి అయ్యకు కళ్ళు కనబడవు. ఎండలో కూలిపనిచేసి కనబడకుండా పోయాయని అంటాడువాడు. కిష్టుణ్ణి కోప్పడి, కొట్టి బళ్ళోకి తీసుకుపోయి లోపల వదిలి, వాడి నాయన వెనక్కు తిరుగుతూనే వీడూ వెనక్కు తిరిగి వెనకనే నడిచి వచ్చేస్తాడట. మా అయ్యకి సూపు లేదుగా, ఎనక్కి తిరిగి సూసినా నాపాటికి నేనొస్తావుంటే కనిపెట్టలేడండి అని పడీ పడీ

నవ్వుతూ చెప్తాడు. వాడి కళ్ళల్లో కొంటెతనం తళతళా మెరుస్తుంది. వాడిని చూస్తే ముచ్చట వేస్తుంది నాకు.

మరొక రకం వాళ్ళుంటారు. తండ్రి గుడ్డితనాన్ని గురించి అలా నవ్వలేరు. ఆ గుడ్డితనపు భారమంతా తమ మీదే వున్నట్లు అంగీకరిస్తారు. అట్లాంటి వాళ్లు నాకు నచ్చరు. రక్తమాంసాలుండి తమదైన ప్రత్యేక జీవితాన్ని ఆశించి అనుభవించే మనుష్యులు కారు వాళ్ళు. కిష్టుడు సిసలైన మనిషి. అందుకే వాడి రలాయించే వేషాలకు కోపం వచ్చినా , వాడి చేష్టలకు ముచ్చట కలిగి ఆ మాట ఒదిలేసుకుంటాను.

కిష్టుణ్ణి కాకుండా యింకో మనిషిని కూడా యింటిపనికి వేసుకోవచ్చును మేము. ఆ ఉద్యోగం కోసరం ఎందరో యింటిచుట్టూ తిరుగుతున్నారు. ఇంకా ఎవరినీ ఎన్నుకోలేదు అయన. వేళాపాళా లేకుండా మాటిమాటికి ఒక్కోరు తలుపు తట్టటం, ఉద్యోగంకోసం ప్రాధేయపడటం-చాలా న్యూసెన్సుగా వుంది.

ఆ రోజు మధ్యాహ్నం నిద్రపోయి ఆలస్యంగా లేచాను. కిష్టుడింకా యింటినుండి రాలేదు. పనిమనిషి వస్తోందేమోనని చూడటానికి వాకిట్లోకి వెళ్ళాను. బయట పదిహేడేళ్ల కుర్రవాడు అరుగుమీద కూర్చుని వున్నవాడు నన్ను చూసి గభాల్న లేచి నిల్చొని నమస్కారం చేశాడు. శుభ్రమైన బట్టలు వేసుకొని మొహాన విభూతి పెట్టుకొని బుద్ధిమంతుడిలాగా వున్నాడు.

"అమ్మా ఉద్యోగం ఒకటి ఖాళీగా వున్నదని తెలిసి అయ్యగారి నడుగుదామని వచ్చాను" అన్నాడు. రోజుకి నలుగురు యీ పనిమీదనే వస్తున్నారు. మామూలు కథేనన్నమాట.

"ఏం, అయ్యగారిని ఇంట్లోనైనా కాస్త ప్రశాంతంగా వుండనివ్వదలుచుకోలేదా? ఆఫీసుటైంలో అక్కడికే పోయి అడగరాదా" అన్నాను. ఒక్కనిమిషం తటపటాయించి 'సరేనమ్మా' అని వినయంగా నమస్కారం చేసి వెళ్ళిపోయాడు. ఇంకా ప్రాధేయపడకుండా అంతటితో ఒదిలినందుకు కొంచెం ఆశ్చర్యపడి లోపలికి వచ్చేశాను.

ఈ రామయ్యకే ఉద్యోగం వచ్చింది. మరునాడు వచ్చి వినయంగా నమస్కారం చేశాడు. "నీకిచ్చారా ఉద్యోగం" అన్నాను. "అవునమ్మా" అంటున్న అబ్బాయి మొహంలో కృతజ్ఞత కొట్టవచ్చినట్లుగా కన్పడుతోంది. ఆ ఉద్యోగం ఏదో నా దయవల్ల వచ్చినట్లు!

ఏ పని చెప్పినా వినయంగా చేస్తాడు. ఈ పని చేద్దామనిగాని ఆ పని తప్పించుకుందామనిగాని రామయ్యకు ఆలోచనే రాదు. నా మనసులో వుండే ఊహనే కనిపెట్టి పట్టుకొని దాని ప్రకారం చెయ్యాలని కాచుకున్నట్లుగా కనపడతాడు. ఆ ఆతృత చూస్తే నాకు విసుగే కాదు, అసహ్యం కూడా కలుగుతుంది. 'వీడు బొద్దింకల జాతి' అనుకున్నాను.

ఒకసారి శాయిలుబాబు దొడ్డికి వెళ్ళివచ్చినప్పుడు నేను పనిలో వుండటం చూసి తానే కడగటానికి వెళ్ళాడు. ఇల్లాంటి పనులు నా పిల్లలకి ఎవరైనా చెయ్యటం నాకు బాగుండదు. "అక్కర్లేదు, వుండు. నేను వస్తున్నాను" అన్నాను. ఫరవాలేదులేమ్మా అన్నాడు. "ఏమిటి ఫరవాలేదు? పనిమనిషి నాగమ్మకు కూడా యీ పని చెప్పను నేను... వెళ్ళు" అన్నాను. మాట్లాడకుండా నీళ్ల చెంబు అక్కడ పెట్టేసి వెళ్ళిపోయాడు.

వంటయింట్లోకి వెళితే అక్కడ ఒక బొద్దింక వుల్లిపాయకోసం వచ్చి తారట్లాడుతోంది. చీపురు తీసుకుని ఫట్‌మని కొట్టాను. దాంట్లోంచి తెల్లని చీము లాంటిది బయటకు వచ్చింది. ఆ చీమును చూసి ఒళ్ళు జలదరించింది. పాడు బొద్దింకకు రక్తంవుండదు. దేన్నయినా తిని అరిగించుకొనేది యీ చీమే కాబోలు! బొద్దింకకు అది చాలా అవసరమైనదీ, రక్తంకంటే మంచిదీ, భూమిమీద మనిషి లేకుండా పోయినప్పుడు బొద్దింకను సజీవిగా నిలుపబోయేదీ అదే కావచ్చు! కాని... నా దృష్టిలో మాత్రం అది పరమాసహ్యకరమైన చీము!

★★★

"కిష్టా... కిష్టా.... బాత్‌రూమ్‌లో నీళ్లు పొయ్యరా" అని కేక పెట్టాను. రామయ్య పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు.

"కిష్టుడిని మీరు సినిమాకు వెళ్లమన్నారని అప్పుడే వెళ్లిపోయాడమ్మా" అన్నాడు.

"అంటే చెప్పకుండా ఇంతముందుగానే వెళ్లమన్నానా?... సరే నీవు వెళ్ళి పిల్లల్ని స్కూలునుండి తీసుకురా" అన్నాను. రామయ్య వెళ్లిపోయాడు.

కిష్టుడు యింతవరకూ యిక్కడే వుండి ఆఫీసులో కొత్త ఉద్యోగం ఖాళీవచ్చిన విషయమూ, అది తనకే యిప్పించవలసిన ఆగత్యం గురించీ చెప్తూ వున్నాడు. "ఏరా, ఇక్కడ వుండటం నీకుబాగా లేదా? ఎప్పుడూ పిల్లలతో కలిసి ఎగురుతూ వుంటావు. ఇంకేంపని చెయ్యకుండా..." అన్నాను నవ్వుతూ.

"ఆ ఉద్దేగం యిచ్చినా జీతం పెరుగుద్దిగాని పని యీడనే సెయ్యొచ్చు" అన్నాడు ధీమాగా. వాడి అయ్యకు కళ్ళు కనబడటం లేదు. పనిలోకి పోలేకుండా వున్నాడు. వీడు ఒక్కడే కొడుకు. తల్లి రోగిష్టిది. పాతిక రూపాయిల జీతం ఎక్కితే యింట్లో వుండే ముగ్గురికి తిండి జరుగుతుంది, లేకపోతే లేదు. కాబట్టి ఆ ఉద్యోగం వాడికి చాలా అవసరం... ఇంతా చెప్పినవాడు భయంలేకుండా నాతో చెప్పకుండానే సినిమాకు పరుగెత్తాడు- నీళ్లు పొయ్యటం తప్పించుకోవటానికి!

వీడి ఆగడం గురించి ఎదురింట్లో లెక్చరరుగారి భార్యకూడా చెప్పింది. ఆమె దగ్గర దేనికైనా కావాలని పావలా అర్ధా యిప్పించుకొంటూ వుంటాడట. నేను వీడిని బజారుకు పంపినప్పుడు ఆమె కూడా ఏదైనా తీసుకురమ్మని పని చెప్తూ వుంటుంది.

సంపాదించుకోనీ చిన్న వెధవ అని నేనూ చూసీ చూడనట్లు వూరుకున్నాను. ఓసారి వాడూ వుండగానే ఆమె అన్నది ' మీ కిష్టుడికి పొగరు ఎక్కువవుతూ వుందండి. నేను మేడమీద నిద్రపోతుంటే పిలువగానే పలకలేదని ప్రక్కనున్న పున్నాగచెట్టు పైకెక్కి పై కిటికీలోంచి కేకలు వేసి లేపాడు. భయపడిపోయాననుకోండి... ఇంతా చేసీ ఎందుకంటే వాడికి సినిమాకు పావలా కావాలని! ఆమె కోపంగానే చెప్పాలనుకున్నమాట బయటికి వచ్చేసరికి నవ్వుతో వచ్చేసింది. "మొన్న ఏం చేశాడనుకున్నారు! జల్లెడ మీరు పదణాలకు తెప్పించారు గదా. బాగుందని అదేమాదిరి జల్లెడ తెమ్మన్నాను. పన్నెండణాలకు తెచ్చాడు. ఏమిరా అంటే ధర ఎక్కింది అన్నాడు" అన్నది.

అక్కడే వున్న కిష్టుడికి ఆమె నాతో ఇదంతా చెప్పటం నచ్చలేదు. "అయితే సామాన్లు మా అమ్మగారికీ ఒకటే ధర, మీకూ ఒకటే అంటే ఎట్లా కుదురుతుందండీ" అన్నాడు ఏమాత్రం తొణక్కుండా. వీడి ఆగడానికి అంతుకనబడ్డంలేదు. ఇప్పుడు నీళ్ల పొయ్యకుండా సినిమాకు పరుగెత్తాడు.

"నీకీ ఉద్యోగం ఎలా వచ్చింది రామయ్యా" అన్నాను వూసుపోక.

"అమ్మా, ఆనాడు అయ్యగారిని కలుసుకోవటానికి వస్తే మీరు ఇంట్లో అడిగితే బాగుండదనీ ఆఫీసులో అడగమనీ చెప్పినమీదట అయ్యగారిని ఆఫీసులో కలుసుకున్నాను. నా కష్టసుఖాలు చెప్పుకున్నాను. ఉద్యోగం యిచ్చారు" అన్నాడు.

ఉద్యోగం తనకు యిప్పించటానికి తగిన సలహా యిచ్చి నేను మేలు చేసినట్లు! అయ్యగారికి నేను రికమెండు చేశాననికూడా అనుకొంటున్నాడో ఏమో! కృతజ్ఞత త్యాగం వగైరాలంటే నాకు చెడ్డ చీకాకు.

"ఇంతకుముందు ఏం పనిలో వుండే వాడివి?" అన్నాను.

"నేను ఆరో క్లాసులో వుండగా చదువు మానిపించి కోమటికొట్లో గుమాస్తాగా చేర్పించారు. అప్పటినుండీ అదే పనిలో వున్నానమ్మా"

"అందులోనే వుండక యిక్కడికెందుకొచ్చావ్?" అనడిగాను.

"అక్కడ జీతం యాభై రూపాయలే యిస్తుండేవారు. అక్కడ నా తమ్ముణ్ణి పెట్టి యిక్కడ చేరాను" అన్నాడు.

"నీ తమ్ముడికెన్నేళ్ళు?"

"పద్నాలుగు"

"పద్దులపని బాగా చేస్తున్నాడా?"

"వాడికి శ్రద్ధ తక్కువమ్మా. ఇక్కడనుండి వెళ్ళాక నేను వెళ్ళి వాడికి సహాయం చేస్తాను" అన్నాడు.

"ఆరో క్లాసులో చదువెందుకు మానేశావ్?"

"చదువంటే నాకు చాలా ఇష్టమమ్మా... కాని వీలుపడలేదు. మా నాయనకు నేతపని వృత్తి. మేము ఎనిమిదిమంది పిల్లలం. మా నాయన తెల్లవారుఝామున ఎప్పుడు మగ్గాలముందు కూర్చుంటాడో చీకటిపడ్డాక లేస్తాడు. వెలుతురు మొహం చూసేపనే లేదమ్మా... ఎంతచేసినా భోజనానికి జరగలేదు... యిప్పుడు కూడా జరుగుబాటు కష్టంగానే వుంది"

"అంతా నీవే మొయ్యాలని ఎక్కడుంది? ఎలాగో హైస్కూలు వరకూ నెట్టివుండొచ్చు. నిజంగా చదువంటే ప్రీతివుంటే..." అన్నాను.

"నేనూ చదవాలనే అనుకున్నానమ్మా. కాని మా నాయన నన్ను పిలిచి 'నీవు అందరిలో పెద్దవాడివి. నీవెట్లాచేస్తే నీ తరువాతివాళ్ళు అట్లానే చేస్తారు. నీవు మాట వినకుండా చెడిపోతే వాళ్ళూ అంతే అయిపోతారు... నీ బాధ్యత తెలుసుకో' అన్నాడు. అందుమీదట చదువు మానేశాను..." అన్నాడు రామయ్య.

బొద్దింక! అనుకున్నాను. కోపం, అసహ్యం కలిగాయి. బాధ్యత అంటూ బరువుమోస్తూ తనకేవీ ప్రత్యేకమైన ఆశలూ కోరికలూ లేని రక్తంలేని జీవి. తమ్ముడికి శ్రద్ధలేదని వాడిపని చేస్తున్నాడు. క్రమంగా అందరిపనీ చేస్తాడు! ఏ పనైనా చేస్తాడు!

"నీయంత తెలివిమాలిన వాళ్ళుండరు మరి" అన్నాను విసుగ్గా.

నామాట అర్థంకానట్లు చూశాడు. అవును మరి. ఎలా అర్థం అవుతుంది? తనచేత తండ్రి ఒక గాడిద బరువును మోయిస్తున్నాడనీ, అది తనలోని ఆశలను వ్యక్తం చేసుకోలేక పోవటంవలన, తిరుగుబాటు, స్వయంప్రజ్ఞ ఏమీ లేకపోవటంవలన జరుగుతున్నదనీ గ్రహించలేడు. తనకు జీవితంలో ఏదో తనదైన ఒక ఆశ, ఒక లక్ష్యం లేకపోవటంవల్లనే సంభవిస్తోందనీ తెలుసుకోలేడు! తనలాంటి వాళ్ళంటే తల్లితండ్రులకుకూడా అలుసేనని కనుక్కోలేడు!

ఆ రోజు రాత్రి భోజనాలదగ్గర ఆయన అన్నారు. "ఆఫీసులో ఒక ఖాళీ వచ్చింది. మన కిష్టుడినైనా రాముడినైనా వేద్దామనుకుంటున్నాను. పాతిక రూపాయల జీతం ఎక్కువ వస్తుంది. కిష్టుడు వచ్చి తాను సీనియర్ని అని చెప్పి వెళ్ళాడు. రామయ్యా పెద్దవాడు, పనిబాగా చేస్తాడు..." అన్నారు.

రామయ్య అడగనైనా లేదు! కిష్టుడు, పిచ్చి వెధవ, ఆశపెట్టుకున్నాడు. సంతోషిస్తాడు.

"కిష్టుడు పాపం ఆశపడుతున్నాడు" అన్నాను.

"ఇదేం తాయిలం అనుకున్నావా? పని జరగటం ముఖ్యం" అన్నారాయన నవ్వుతూ.

ఉల్లిపాయల దగ్గరే తిరుగుతూ వుంది ఒక బొద్దింక అవి తనవేనన్న ధీమాతో!

దాన్నే చూస్తూ వున్నాను, పరధ్యానంగా.

కిష్టుడికి ఉద్యోగం రాలేదు! రామయ్యకే ఇచ్చారు.

ఎందుకో నా చిన్నతనం జ్ఞాపకం వచ్చింది. తోటి వాళ్ళందరూ హాయిగా ఆడుకునే సమయంలో నన్ను ఇంట్లో చదువుకొమ్మని నిలిపేది అమ్మ. డ్యూటీ ఫస్ట్. డ్యూటీ నెక్స్ట్. డ్యూటీ ఆల్వేస్! ఏమైనా అభిప్రాయం వ్యక్తం చెయ్యబోతే 'నాపసాని కబుర్లు చెప్పకూడదు' అనేది. 'నిరాడంబరత' అనే పేరుతో ఒక తాను టిన్నీరంగుగుడ్డ తీసుకొని అందరికీ గుడ్డలు కుట్టించి పడేసేది. నా మనసు మెత్తని పూల సిల్కు గౌన్లమీద వుండేది...

శ్రీకృష్ణుడు గొప్పవాడని నేనూ, శ్రీరాముడు గొప్పవాడని మా చెల్లెలు సరళా... యిద్దరికీ ఎప్పటికీ ఎడతెగని వివాదం వుండేది. శ్రీరాముడంటే నాకు తగని కోపం...

... కిష్టుడికి ఉద్యోగం రావాలి. వస్తే సంతోషిస్తాడు. రామయ్యకు వచ్చినా వాడికి సంతోషించటం తెలీదు. కాని కిష్టుడికి రాలేదు. రాకపోవటం చాలా అన్యాయం!

ఇంకా ఉల్లిపాయల దగ్గరేవుంది ఆ బొద్దింక... నున్నగా, ఓవల్‌గా మెరిసే వల్ల బిళ్లలాగా, చెక్కుచెదరకుండా.

మనుష్యులుపోయి బొద్దింకలే బతకటం సాధ్యమా? కావచ్చు. కాని... కాని... తెలివిగల మనిషి చివరికి మిగిలేది బొద్దింకేనని గ్రహించి తానే బొద్దింక అయి మిగులుతాడేమో!

ఎంత ఘోరం!

★★★